

ROMÂNIA

TRIBUNALUL COVASNA

Dosar nr.3663/305/2013*

SECȚIA CIVILĂ

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 30 martie 2017

Instanța constituită din:

Președinte : B.A.D.

Judecător : M.C.T.

Judecător : R.I.C.

Grefier : C.A.

Pe rol fiind pronunțarea asupra cererii de de sesizare a ICCJ, în cauza privind pe apelanții (...) în contradictoriu cu intimații (...), împotriva sentinței civile nr. 1146 din 07 iunie 2016 a Judecătoriei Sfântu Gheorghe.

La apelul nominal făcut în ședința publică de astăzi se constată lipsa părților.

Procedura legal îndeplinită.

Dezbaterile asupra cererii de sesizare a ICCJ au avut loc în ședința publică din data de 14 martie 2017, susținerile și concluziile părților fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta decizie și la care se face trimitere, pronunțarea în cauză fiind amânată pentru data de 28 martie 2017 și 30 martie 2017.

TRIBUNALUL

în ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în conformitate cu art. 519 Noul Cod de procedură civilă în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor *art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) și ale art. 2 alin.3 teza finală* din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată,

I. constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, motivat de faptul că:

1. a) de lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor *art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3)* din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată depinde soluționarea pe fond a pricinii, întrucât obiectul cererii de chemare în judecată vizează repararea prejudiciului cauzat prin discriminare, premisa acțiunii fiind aceea că angajatorul a aplicat un tratament diferit angajaților săi care beneficiază de hotărâri judecătorești identice, executând aceste sentințe pentru o parte dintre angajați, în vreme ce pentru reclamanți a refuzat să le execute;

Prin urmare, problema de drept ce se impune a fi lămurită este aceea dacă în aplicarea art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat anumite drepturi salariale, în

raport cu alți angajați cărora le-au fost acordate *aceleași drepturi salariale prin hotărâri judecătorești identice*.

Într-o altă formulare, se impune a se stabili dacă punerea în executare a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat unor angajați anumite drepturi salariale reprezintă un tratament discriminatoriu al celorlalți angajați care beneficiază de hotărâri judecătorești identice, dar pentru care s-a refuzat punerea în executare a acestora.

b) totodată, de lămurirea modului de interpretare a *art. 2 alin.3 teza finală* din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, depinde soluționarea pe fond a pricinii întrucât în speța dedusă judecării angajatorul a invocat un *scop legitim* pentru refuzul de a executa hotărârile judecătorești de care se prevalează reclamantii, și anume faptul că respectivele hotărâri nu sunt apte a fi puse în executare deoarece nu dau naștere unor creanțe lichide, lipsind din titluri orice criteriu de determinare a sumelor.

În acest context, având în vedere că discriminarea invocată de reclamantii are ca premisă punerea în executare a unor hotărâri judecătorești irevocabile care, la rândul lor, nu cuprind creanțe lichide (ca premisă sunt identice cu cele refuzate a fi executate), se impune a se stabili dacă în interpretarea și aplicarea *art. 2 alin.3 teza finală* din OUG 137/2000 instanța investită cu soluționarea unei acțiuni în răspundere civilă delictuală întemeiată pe discriminare este ținută să analizeze *exclusiv* dacă hotărârile judecătorești irevocabile comparate sunt identice și să stabilească dacă pentru unii dintre angajați au fost executate, iar pentru alții s-a refuzat executarea *ori* este obligată sau are posibilitatea să analizeze legalitatea executării anterioare a hotărârilor judecătorești pentru alți angajați decât reclamantii, prin raportare la elementele concrete ale titlurilor executorii (cum ar fi caracterul lichid, determinat sau determinabil al creanțelor stabilite de instanțe sau alte coordonate ce definesc posibilitatea efectivă de executare a unei hotărâri judecătorești irevocabile).

Într-o altă formulare, se pune problema a se lămuri dacă norma de mai sus permite instanței investită cu acțiunea în răspundere civilă delictuală pentru repararea prejudiciului cauzat prin discriminare ca, pentru a stabili dacă tratamentul diferențiat este justificat obiectiv de un scop legitim și dacă metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare, să analizeze caracterul legal sau nelegal al punerii în executare de către angajator a unor titluri executorii constând în hotărâri judecătorești irevocabile.

c) Raportat la cele de mai sus, se impune a se stabili care sunt reperele și criteriile pe care instanța le poate avea în vedere - în cadrul procesual fixat conform celor de mai sus - pentru a stabili dacă tratamentul diferențiat intră în sfera de reglementare a noțiunilor de „*justificare obiectivă*” și „*scop legitim*” și respectiv pentru a califica metodele folosite drept „*adecvate și necesare*”, în sensul vizat de *art. 2 alin.3 teza finală* din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

2) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

În sensul celor de mai sus, reținându-se că analiza problemei de drept în cadrul procedurii reglementate de *art. 519* din Noul Cod de procedură civilă are întotdeauna ca punct de plecare datele *concrete* ale speței a cărei soluționare pe fond depinde de această dezlegare, este relevant faptul că pronunțarea deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/2015 în materia discriminării a avut în vedere o *altă situație de fapt*, în condițiile în care în cauza respectivă tratamentul diferențiat avea ca premisă faptul că o parte dintre angajați beneficiau de hotărâri judecătorești irevocabile prin care le erau acordate anumite drepturi salariale, în vreme ce reclamantii *nu* beneficiau de hotărâri judecătorești de acordare a respectivelor drepturi, or, în cauza de față, premisa este aceea că *toți* angajații beneficiază de hotărâri judecătorești prin care le sunt acordate *aceleași drepturi*, în exact *aceeași modalitate*.

3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

II. expunerea succintă a procesului.

Prin acțiunea formulată la data de 13 august 2013 și înregistrată pe rolul Judecătoriei Sfântu Gheorghe sub nr. 3663/305/2013 reclamanții (...) au chemat în judecată pârâtele (...) solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună următoarele:

- să se constate că în sensul prevederilor art. 2 alin. 1 din OG nr. 37/2000 reclamanții sunt supuși unui tratament discriminatoriu ca urmare a refuzului pârâților de a achita sumele aferente suplimentului postului și suplimentului corespunzător treptei de salarizare;

- să fie obligați pârâții, să plătească reclamanților cu titlu de despăgubiri sumele reprezentând echivalentul celor descrise, calculate prin aplicarea procentului de câte 25% la salariul de bază pentru fiecare din cele două suplimente neacordate, actualizate cu indicele de inflație începând cu data de 01.01.2004 și până la achitarea integrală a despăgubirilor;

- obligarea Ministerului Finanțelor Publice să aloce și să cuprindă în buget fondurile necesare achitării către reclamanți a despăgubirilor pretinse;

- completarea carnetelor de muncă ale reclamanților prin menționarea beneficiului suplimentului postului și al suplimentului corespunzător treptei de salarizare în cuantum de câte 25% din salariul de bază

Acțiunea a fost întemeiată în drept pe prevederile art. 2 din OG nr. 137/2000, art. 6, 10, 27 din același act normativ, art. 27 din Legea nr. 118/1999, art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 14 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Protocolul nr. 12 la Convenție, arătându-se în motivarea sa, în esență, că reclamanții, funcționari publici în cadrul DGFP Covasna, au fost tratați în mod discriminatoriu de către angajator prin raportare la alți funcționari publici, colegi ai acestora aflați în situații identice sau comparabile, pe considerentul că celor din urmă le-au fost achitate anumite drepturi salariale, iar reclamanților nu le-au fost acordate aceste drepturi, deși prestează aceeași muncă și cu toate că atât reclamanții cât și cei din urmă *beneficiază de hotărâri judecătorești identice* prin care le-au fost acordate aceste drepturi.

Prin sentința civilă nr. 443/14.02.2014 Judecătoria Sfântu Gheorghe a admis în parte acțiunea formulată de reclamanți, sentința fiind anulată în apel prin decizia nr. 25/28.01.2015 a Tribunalului Covasna, iar cauza fiind trimisă în rejudecare, reținându-se în decizia de trimitere că litisconsorțiul procesual activ dedus judecății cuprinde *trei tipuri de reclamanți*, situația fiecărui grup procesual trebuind a se bucura de o analiză particulară, respectiv există reclamanți care *dețin hotărâri judecătorești* de recunoaștere și *acordare* a celor două suplimente fără cuantificarea procentului sau fără arătarea modului de determinare a cuantumului sporurilor (hotărâri de obligare la plata sporurilor în sine, marea majoritate a hotărârilor depuse la dosar), există reclamanți cărora numai *le-a fost constatat dreptul* la un salariu compus din suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare, fără cuantificarea sporurilor (sentința civilă nr.46/20.01.2009 a Tribunalului Covasna, modificată prin decizia nr.351/R/15.05.2009 a Curții de Apel Brașov), cât și reclamanți care *nu dețin niciun fel de hotărâre judecătorească* de recunoaștere, acordare sau constatare a sporurilor necuantificate pentru că acțiunile le-au fost respinse sau pentru că nu s-au adresat vreodată instanței, fiecare din aceste categorii de reclamanți invocând hotărâri judecătorești diverse, dintre care cele mai multe nu au fost prezentate primei instanțe ci se găsesc în dosarul format în apel.

În al doilea ciclu procesual, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată prin sentința civilă nr. 1147/07.06.2016 Judecătoria Sfântu Gheorghe, reținându-se aplicabilitatea principiilor enunțate în cadrul deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 2/2016 pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, fără a se face vreo distincție între cele trei categorii de reclamanți.

Împotriva acestei din urmă sentințe au declarat apel reclamanții, cauza urmând a fi soluționată în ultimă instanță în apel de către Tribunalul Covasna în complet de divergență.

Rezumând, premisa de fapt a cauzei este aceea că atât reclamantii cât și colegii acestora beneficiază de sentinței irevocabile *al căror dispozitiv este identic* prin care le-au fost acordate suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare *fără cuantificarea sumelor*, iar pentru o parte dintre funcționari angajatorul a plătit sumele din sentințe, în vreme ce pentru reclamanti s-a invocat lipsa caracterului lichid al creanței, fiind refuzată executarea.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Reclamantii au arătat că nu consideră oportună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție deoarece, pe de o parte, problema de drept nu este nouă, aceasta primind o dezlegare unitară de către Tribunalul Covasna prin hotărârile pronunțate anterior, iar pe de altă parte nu este vizată o chestiune de drept, ci o problemă ce privește aplicarea legii.

Se arată, totodată, că obiectul analizei instanței nu vizează punerea în executare a unor hotărâri judecătorești, ci conduita părților care, în situații similare, au aplicat un tratament preferențial fără o justificare obiectivă și rezonabilă.

2. Pârătele nu au exprimat un punct de vedere cu privire la chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată.

1. norma de drept intern ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

- *Articolul 2 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată:*

„(1) Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

(2) Dispoziția de a discrimina persoanele pe oricare dintre temeiurile prevăzute la alin. (1) este considerată discriminare în înțelesul prezentei ordonanțe

(3) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare. (...)”

- alte norme de drept interne apreciate a fi relevante pentru analiză:

Art. 27 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată,

„(1) Persoana care se consideră discriminată poate formula în fața instanței de judecată o cerere pentru acordarea de despăgubiri și restabilirea situației anterioare discriminării sau anularea situației create prin discriminare, potrivit dreptului comun. Cererea este scutită de taxă judiciară de timbru și nu este condiționată de sesizarea Consiliului. (...)”

2. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe:

Jurisprudența Tribunalului Covasna a fost unitară în sensul admiterii acțiunilor având ca obiect repararea prejudiciului cauzat prin discriminare având ca premisă punerea în executare de

către angajator a hotărârilor judecătorești prin care s-au acordat funcționarilor publici suplimentul postului și suplimentul treptei de salarizare fără cuantificarea acestora, reținându-se ca aspect esențial faptul că respectivele titluri au fost identice pentru toți angajații, astfel că, în condițiile în care pentru o parte dintre aceștia hotărârile au fost executate, angajatorul neidentificând vreun impediment la executare, iar pentru ceilalți angajați s-a refuzat executarea, cea de a doua categorie a fost supusă unui tratament diferențiat, impunându-se repararea prejudiciului cauzat prin discriminare (în acest sens au fost toate soluțiile irevocabile sau definitive pronunțate de Tribunalul Covasna în ultimă instanță, exemplificativ: Decizia nr. 91/R/2013, decizia nr. 254/A/2014, decizia nr. 190/A/2014, decizia nr. 47/A/2014, decizia nr. 488/R/2013).

Recent a fost pronunțată o primă soluție în primă instanță de Tribunalul Covasna în complet specializat în judecarea cauzelor de contencios administrativ într-o cauză având acest obiect, acțiunea fiind admisă prin sentința civilă nr. 1028/17.11.2016, cu motivarea de mai sus, soluția fiind însă modificată prin decizia civilă nr. 249/09.03.2017 a Curții de Apel - Secția Contencios Administrativ și Fiscal în recurs în sensul respingerii acțiunii ca nefondată.

3. Prezentarea jurisprudenței naționale apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei.

a) A fost identificată *practică neunitară la nivelul Tribunalului Brașov*, existând atât soluții de admitere cât și soluții de respingere, în câteva situații cu opinie separată.

Într-o primă opinie s-a apreciat că reclamanții au fost supuși unui tratament discriminatoriu, întrucât dreptul de a beneficia de suplimentul postului și de suplimentul corespunzător treptei de salarizare, pe care aceștia îl invocă, a fost încălcat prin neexecutarea hotărârilor judecătorești în raport cu alți funcționari publici, colegi ai reclamanților, în condițiile în care, în situație similară de necuantificare a celor două suplimente, aceștia au beneficiat de executarea hotărârilor lor judecătorești (Decizia civilă nr. 455 din 5 decembrie 2013 a Tribunalului Brașov).

S-a arătat, de asemenea, că discriminarea reclamanților este una indirectă și constă în comportamentul activ al pârâților, care le refuză achitarea unor sume pe care le-au plătit altor persoane, aflate într-o situație identică. Acest comportament, prin efectele lui, defavorizează nejustificat reclamanții față de colegii lor, cărora li s-au achitat aceleași drepturi. Efectul acestui refuz, care nu a fost justificat obiectiv de pârâtă, constă în îngrădirea dreptului la executare al reclamanților. Legalitatea ori nelegalitatea punerii în executare nu interesează, discriminarea reclamanților menținându-se atât timp cât, față de celelalte persoane, aflate într-o situație identică, este continuată executarea, iar acestora le este refuzată (Decizia civilă nr. 145 din 5 februarie 2013 a Tribunalului Brașov - Secția I civilă).

Într-o altă opinie s-a apreciat, dimpotrivă, că refuzul intimaților-pârâți de a executa în continuare asemenea hotărâri, în care nu se prevede în mod expres quantumul suplimentelor, quantum neprevăzut nici în lege, este justificat de un scop legitim, și anume acela de intrare în legalitate. S-a reținut că acel criteriu ce a stat la baza diferenței de tratament a fost unul obiectiv, nu subiectiv, intimații-pârâți realizând că nu au un temei legal pentru cuantificarea unor drepturi recunoscute în mod generic; faptul că la un moment dat s-a stopat plata unor sume de bani care nu erau prevăzute în titlul executoriu, neavând caracter cert, a fost justificat obiectiv de un scop legitim, iar metoda de atingere a acestui scop a fost adecvată și necesară. Nu apartenența la o categorie socioprofesională ori alte criterii determinabile au constituit motivul refuzului intimaților-pârâți de a acorda acele sporuri salariale, ci exclusiv necuantificarea explicită și expresă a sporurilor în cauză prin dispozitivul hotărârilor judecătorești, fiind vorba în esență de problematica executării unei hotărâri judecătorești care naște o creanță imprecisă, văduvită de câtimea indispensabilă. (Decizia civilă nr. 591 din 18 iunie 2014 a Tribunalului Brașov - Secția I civilă).

b) Există, de asemenea, *practică neunitară la nivelul Curții de Apel Brașov* între Secția Civilă și Secția Contencios Administrativ și Fiscal.

Astfel, într-o primă opinie, prin Decizia civilă nr. 762/R din 25 iunie 2014 a Curții de Apel Brașov - Secția Civilă s-a păstrat în recurs soluția de admitere a acțiunii, reținându-se că în niciuna dintre hotărârile judecătorești care au fost puse în executare, la fel ca în cele neexecutate, nu s-au cuantificat drepturile acordate, acțiunile fiind admise în parte, și nu în totalitate, iar în considerente reținându-se că stabilirea cuantumului sumelor nu are suport legal, deci situația în care se află reclamantii și situația colegilor lor, cărora li s-au achitat drepturile, sunt identice. Diferența de tratament dintre reclamantii și colegii acestora constituie discriminare, fiind lipsită de o justificare obiectivă și rezonabilă.

Dimpotrivă, prin decizia recentă nr. 249/09.03.2017a Curții de Apel Brașov - Secția Contencios Administrativ și Fiscal soluția de admitere a acțiunii a tribunalului a fost modificată în recurs, acțiunea fiind respinsă ca neîntemeiată,

4. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate.

Completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în apel urmează a pronunța soluția în complet de divergență, neputând exprima un punct de vedere unitar asupra chestiunii de drept supusă lămuririi de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Pentru aceste considerente,

Dispune:

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

1. Dacă în aplicarea *art. 2 raportat la art. 1 alin. (2) lit. e) pct. (i) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată* se poate reține existența unui tratament discriminatoriu în cazul în care tratamentul mai favorabil al unor angajați este rezultatul punerii în executare a unor hotărâri judecătorești prin care s-au acordat anumite drepturi salariale, în raport cu alți angajați cărora le-au fost acordate *aceleași* drepturi salariale prin hotărâri judecătorești identice;

2. Dacă în aplicarea *art. 2 alin.3 teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată* instanța investită cu soluționarea unei acțiuni în răspundere civilă delictuală întemeiată pe discriminare este ținută să analizeze *exclusiv* dacă hotărârile judecătorești irevocabile comparate sunt identice și să stabilească dacă pentru unii dintre angajați au fost executate, iar pentru alții s-a refuzat executarea *ori* este obligată sau are posibilitatea ca, pentru a stabili dacă tratamentul diferențiat este justificat obiectiv de un scop legitim și dacă metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare, să analizeze legalitatea punerii în executare a hotărârilor judecătorești irevocabile pentru alți angajați decât reclamantii, prin raportare la elementele concrete ale titlurilor executorii (cum ar fi caracterul lichid, determinat sau determinabil al creanțelor stabilite de instanțe sau alte coordonate ce definesc posibilitatea efectivă de executare a unei hotărâri judecătorești irevocabile).

3. Care sunt reperele și criteriile pe care instanța le poate avea în vedere - în cadrul procesual fixat conform celor de mai sus - pentru a stabili dacă tratamentul diferențiat intră în sfera de reglementare a noțiunilor de „*justificare obiectivă*” și „*scop legitim*” și respectiv pentru a califica metodele folosite drept „*adecvate și necesare*”, în sensul vizat de *art. 2 alin.3 teza finală din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată*.

Dispune înaintarea prezentei încheieri Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Dispune suspendarea judecății conform prevederilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică azi, 30 martie 2017.

Președinte
B.A.D.

Judecător
M.C.T.

Judecător
R.I.C.

Grefier
C.A.

Redactat încheiere – B.A.D. / 12.04.2017
Tehnoredactat – C.A. / 13.04.2017 / 3ex.

ROMÂNIA

TRIBUNALUL COVASNA
SECȚIA CIVILĂ

Dosar nr.3663/305/2013*

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 14 martie 2017

Instanța constituită din:

Președinte : B.A.D.

Judecător : M.C.T.

Judecător : R.I.C.

Grefier : C.A.

Pe rol fiind judecarea apelului declarat de apelanții (...) în contradictoriu cu intimații (...), împotriva sentinței civile nr. 1146 din 07 iunie 2016 a Judecătoriei Sfântu Gheorghe.

La apelul nominal făcut în ședința publică de astăzi se prezintă pentru apelanții (...) av. D.Cs.A. și pentru ceilalți apelanți se prezintă av. O.T., lipsă fiind intimații

Procedura de citare legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Instanța pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu o întrebare pentru a lămuri chestiuni de drept în legătură cu fondul pricinii, instanța se referă la o parte dintre reclamanți în măsura în care și părțile au adus în discuție această chestiune, că există deja o hotărâre preliminară dar care ar viza o anumită parte dintre reclamanți.

Av. O.T. precizează că în prezenta cauză în prima fază procesuală Ministerul Finanțelor a formulat o sesizare în acest sens, care a fost respinsă ca inadmisibilă prin încheierea din 07.10.2014 a Tribunalului Covasna. Astfel de cereri au mai fost formulate și în alte dosare, în care situația juridică a reclamanților era similară cu a celor din prezenta cauză, care au fost respinse ca neîndeplinitnd condițiile art. 519 C.pr.civ. În principiu, consideră că nu este oportună sesizarea ICCJ, nu există nici un aspect juridic neclar în această speță privind vreo normă din OG nr. 137/2000. ICCJ arată că art. 519 C.pr.civ. nu definește noțiunea de chestiune de drept. În doctrină s-a arătat că pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, aceasta trebuie să vizeze o normă de drept, un text de lege al cărui conținut să fie îndoielnic, imperfect sau neclar. Ca urmare întrebarea formulată în cadrul acestei proceduri trebuie să vizeze o chestiune de drept punctuală, astfel încât soluția dată în această procedură să aibă în vedere numai întrebarea respectivă, iar nu întreaga problematică a unui text de lege. Cu privire la reclamanții care au hotărâri, s-a pronunțat decizia nr. 1/2015 a ICCJ la sesizarea Tribunalului Brașov care a arătat că problematica vizată de tribunal nu reprezintă o chestiune de drept și a respins sesizarea ca inadmisibilă. În ce privește funcționarii publici care nu au sentințe avem ca practică juridică sentințe pronunțate de Tribunalul Covasna. Având în vedere opinia Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării care au pus pe același plan funcționarii publici care au primit dreptul printr-o decizie administrativă și pe cei care au primit dreptul prin hotărâre judecătorească. Depune la dosar notă scrisă și încheierile la care a făcut referire.

Av. D.Cs.A. achiesează la concluziile av. O.T. Arată că a depus la dosar notă prin care arată că nu se impune sesizarea ICCJ, având în vedere că Ministerul Finanțelor Publice a formulat o solicitare pe parcursul judecării apelului în prezentul dosar cu privire la sesizarea ICCJ, cerere care a fost respinsă de tribunal.

Tribunalul, în ce privește chestiunea de drept pe care instanța o pune în discuție, în vederea sesizării ICCJ spre a fi dezlegată, se referă în esență, vizează fondul problemei relative la părțile din proces care au hotărâri judecătorești irevocabile și instanța urmărește în esență dezlegarea chestiunii de drept de a lămurii ICCJ dacă în interpretarea art. 2 din OG nr. 137/2000 instanța investită cu un proces în pretenții cum este cel de față, care vizează repararea unui prejudiciu cauzat

prin discriminare poate să analizeze legalitatea unei executări sau a punerii în executare a unor hotărâri judecătorești irevocabile anterioare.

Reprezentanții părților solicită amânarea pronunțării pentru a depune concluzii scrise.

TRIBUNALUL

Pentru a da posibilitate părților să depună concluzii scrise cu privire la cererea de sesizare a ICCJ, precum și cu privire la modalitatea de a formula întrebările,

DISPUNE :

Amână pronunțarea în cauză la data de **28 martie 2017**.

Pronunțată în ședință publică, azi 14 martie 2017.

Președinte
B.A.D.

Judecător
M.C.T.

Judecător
R.I.C.

Grefier
C.A.

PRONUNȚARE : 28 martie 2017

ROMÂNIA

**TRIBUNALUL COVASNA
SECȚIA CIVILĂ**

Dosar nr.3663/305/2013*

ÎNCHEIERE

Sedința publică din data de 28 martie 2017

Instanța constituită din:

Președinte : B.A.D.

Judecător : M.C.T.

Judecător : R.I.C.

Grefier : C.A.

Pe rol fiind pronunțarea asupra cererii de de sesizare a ICCJ, în cauza privind pe apelanții (...) în contradictoriu cu intimații (...), împotriva sentinței civile nr. 1146 din 07 iunie 2016 a Judecătoriei Sfântu Gheorghe.

La apelul nominal făcut în ședința publică de astăzi se constată lipsa părților.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

TRIBUNALUL

În vederea deliberării, din lipsă de timp,

DISPUNE :

Amână pronunțarea în cauză la data de **30 martie 2017**.

Pronunțată în ședință publică, azi 28 martie 2017.

Președinte

B.A.D.

Judecător

M.C.T.

Judecător

R.I.C.

Grefier

C.A.

PRONUNȚARE : 30 martie 2017